

“alsof ze naar een dansfeest moeten in plaats van naar het slagveld”.

De eerste huizen van Rekkem doemen voor ons op. Hier bevindt zich één van onze uitkijkposten. Onze karabijnen hangen rond onze hals, in de linkerhand houden we onze pistool vast en met de rechterhand sturen we. In onze laarzen steken twee steelhandgranaten... De inwoners kijken verbaasd naar ons en vragen zich hoogst waarschijnlijk af wat twee Duitse soldaten hier moederziel alleen uitspoken op 300 m van de Daladier-linie¹. In ijltempo rijden we naar ons punt van afspraak, een huis aan de zuidooststrand van het dorpje.

Een onderofficier staat ons op te wachten... Onze standplaats is een klein café. Het is wat wij in Duitsland een kroeg zouden noemen. De bewoners zijn een ouder echtpaar. De man, een corpulente vriendelijke man, bezit het café. Zijn zoon is tussen de 25 en 30 jaar en heeft in een zijkamertje een klein maar mooi ingericht kapsalon. Er is ook nog een jong koppel aanwezig, vluchtelingen uit de grensstreek bij Eupen-Malmédy. Wij kunnen ons met de Vlamingen goed onderhouden omdat hun Vlaams heel goed lijkt op ons plat-Duits. Achter het kapsalon ligt het rommelkot, dat met een klein venstertje van 30 op 40 cm uitkijkt naar het zuidoosten² ... Van daaruit heeft men een fantastisch zicht op de Franse bunkerlinie... Van aan dit venster is het een 250 meter tot aan de bunkers en we zien Franse soldaten die verbindingsloopgraven aanleggen tussen de bunkers³... Een tweede uitkijkpost is op de eerste verdieping bij een raam dat op de straat uitgeeft. We staan een uur op wacht en hebben dan een uur rust die we gebruiken om te slapen. Onze chef zit in de keuken in een zetel en maakt ons om het uur wakker...

¹ Franse bunkergordel langsheen de grens van ons land.

² Twee maal vermeldt de verteller het zuidoosten als richting en plaats binnen het dorp. Hoogstwaarschijnlijk is dit verkeerd en bedoelt hij het zuidwesten. We kunnen het ganse verhaal situeren op de Dronkaert, een wijk van Rekkem genoemd naar een herberg in Roncq (F).

³ Het zijn geen Fransen, het zijn Britten .